

stort Arbejde. Min Erfaring som Sogne- og Amtsraadsmedlem rækker allerede saa langt tilbage som til den sidst udtømte Snekastningslov, og jeg mindes grant, hvor megen Besvær Indførelsen af denne forvoldte baade Sogneraadet og Amtsraadet. Jeg tror, at der derigennem vil voldes et Spild af Tid og Kræfter, som jeg ikke finder nogen stærk Nødvendighed for, og jeg tror i lige Maade, at der vil blive vaft en almindelig Misfornøjelse hos alle dem, som faa mere Snekastningsarbejde, og kun liden Glæde og Taknemlighed hos dem, som faa mindre, men som faa dette mindre under nye og uvante Former. Af disse principielle og praktiske Grunde har jeg for mit Vedkommende troet at maatte stemme imod Loven, og til denne korte Begrundelse deraf skal jeg indskrænke mig.

Ordføreren Steffensen): Da min ærede Sidemand var saa stiftelig i sin Opposition mod Loven, at han udtalte, at han hverken søgte at overbevise andre eller at formaa dem til at følge sit Eksempel, finder jeg ikke Anledning til at tilføje ret meget. Jeg skal dog sige, at det forekommer mig, at han er noget for konservativ, naar han har en principiel Indbending at gøre mod enhver ligeligere Fordeling af Byrden; thi naar Fordelingen bliver ligeligere, kommer man afgjort Retfærdigheden nærmere, og naar der ellers ikke stiller sig noget i Vejen derfor, bør man ikke principielt modgætte sig det. Af de praktiske Grunde, det ærede Medlem anførte, fremhævede han fornemmelig, at det vilde paaføre det kommunale Raad et meget betydeligt Arbejde, og at man i hvert Fald i Begyndelsen vilde føle sig meget utilfreds med den Omordning, der skete. Jeg tror nu ikke, at den forøgede Byrde, der vil paalægges de kommunale Raad, vil være saa stor, som den var forrige Gang, da man vedtog en forandret Ordning med Hensyn til Snekastning; thi det Arbejde, som nu skal gøres, slutter sig temmelig nært til det Arbejde, som er gjort tidligere, og ganske vist vil det altid føles som nogen Ulempe, naar man skal vænne sig til en ny Ordning og Fordeling af Byrden, saaledes som her vil finde Sted; men det vil i Reglen være Tilfældet med enhver Forandring i Lovgivningen. Det er ingen tilstrækkelig Grund til, at man ikke skulde vedtage en Lov, man ellers erkender for at maatte være et Fremskridt; at det foreliggende Lovforslag i Virkeligheden er et Fremskridt, tror jeg, at de allerfleste ville være enige om. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale, at man

stemmer for Lovforslagets endelige Vedtagelse.

Ovesen: Jeg skal tillade mig at slutte mig til den ærede Ordførers Anbefaling at stemme for Loven, idet jeg dog maa udtale en lille Beklæggelse af de ret væsentlige Endringer, som man her har fundet det nødvendigt at foretage ved Lovforslaget, som det var oversendt fra det andet Ting; men jeg skal desuagtet tillade mig at anbefale at stemme for Lovens endelige Vedtagelse, idet jeg haaber, at man med bevillig Imødekommethed fra alle Sider vil naa til at faa en Ende paa denne lille Sag, som jeg dog tror vil have nogen gavnlig Betydning for Befolkningen.

Indenrigsministeren (Singer Slev): Jeg vil kun gøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem, som vilde stemme imod Loven, og som jo her har faaet Vejlighed til udførelig at begrunde den Udtalelse, han allerede fremkom med under forrige Behandling. Naar det ærede Medlem siger, at han ikke kan skønne, at der er bundet noget ved den nye Lov i Retning af at komme til en Ordning, som man ikke skulde kunne være kommen til under den ældre Lovgivning, saa er dette en Fejl. Thi det ærede Medlem maa jo vide, at Bestemmelsen om, at Snekastningspligten knytter sig til beboet Sted, afskaffer Uretfærdighed, noget, som man allerede tidligere har følt som en Uretfærdighed, der ikke vil kunne fjernes uden ved en ny Lov. Forslaget maa betegnes som et Fremskridt og en retfærdigere Ordning, og derfor skal jeg anbefale Lovforslaget paa det bedste.

Breinholdt: Det skulde være meget fristende for mig at indlade mig paa en Diskussion om det retfærdige i Lovforslaget og det uretfærdige i de bestaaende Tilstande, men jeg skal ikke indlade mig derpaa, da jeg tror, at en saadan Diskussion kun vilde være af ren akademisk Interesse, og jeg opgiver derfor enhver saadan Diskussion uden derfor paa nogen Maade at frafalde, at jeg tror, at Retfærdigheden ligesaa godt kan bestaa i at holde paa, hvad der nu bestaar med Rette, som i at skabe Tilstande, som vilde være retfærdige, hvis man tænkte sig, at der var tabula rasa, at man begyndte fra nyt af.

Da ingen yderligere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslaget (se Till. C.)

vedtoges med 45 Stemmer mod 1.